

Za torbico za svinčnike in druge pisalne malenkosti potrebujemo kos 23 cm dolgega in 16 cm širokega platna (slika 1). Ta pravokotnik obšijemo na vseh štirih straneh z močno volno in vstavimo v obe strani iz istega blaga ali navadnega barvastega platna naguban vložek (1a), ki ga prišijemo. Pri čevljarju ali sedlarju si pa damo napraviti gumbje na pritisk. V skrajni sili pa zadostujejo tudi navadni gumbi, ki jih enostavno prišijemo.

Za peresnico šte. 3 moramo vzeti 51 cm dolg in 6 cm širok kos platna. V ostalem izdelamo to torbico ravno tako kakor prejšnjo.

Torbica na sliki 2 in 2a ima pa vložek iz istega blaga kakor zunanje stranice, na katerega smo še prišli iz močnega, trdega traka zanjke za svinčnike in peresnike. Na sliki 2a vidimo zaprto torbico.

Ovojček za knjigo, ki nam ga nazorno pokaže slika 4a, nam včasih prav dobro služi, pa naj si bo to na poti v šolo, če nosimo s seboj samo eno knjigo, da se nam ne zmoči, ali pa na prehodu, ko čitamo lepo vezano knjigo, da ji ne zamažemo platnic. Napravimo ga iz kosa močnega rožastega blaga, ki ga lahko tudi podložimo z drugim blagom, ali pa iz povosčenega platna (20 cm visok in 40 cm dolg) po sliki 4 in obšijemo njegov rob z debelo svilnato nitjo ali z barvasto volno. Oba konca platna upognemo (po črtkasti črti), zavijamo nazaj in ju na robu sešijemo, da nastane nekaj cvitek. Za držanje pa prišijemo močan trak, ki ga lahko spletemo ali stkemo tudi iz barvaste rafije.

Na sliki 5 vidimo dva noža za rezanje papirja in za odpiranje pisem. Nož za papir izžagamo v poljubni velikosti iz tenkega lesa z izrezovalno žagico. Oba roba noža nato poostrimo z ostrim nožičem, ju opilimo s pilo in ju h koncu še odrgnemo s peščenim papirjem, da sta prav gladka. Figuro, ki služi za držaj, pestro preslikamo in prevlečemo končno rezilo in ročaj z brezbarvnim špiritovim lakom.

Znaki za v knjige (da ne pozabimo, kje smo nehali čitati) sestojijo iz ozkega traka, čigar zgornji konec prilepimo med dva listka risarskega papirja, ki sta lahko tudi na eni strani poslikana (6a). Spodnji del pa razceframo ali pa ravno tako prelepimo z listki.

Vsi ti drobni izdelki, ki smo jih pravkar opisali, dajo prav malo truda in so posebno prikladni za darila. Halo, pa še nekaj na koncu! Posebno nož za papir in znak za knjigo sta lepi darilci za papana in mamico. Pst, pa nikomur besedice o tem, da ju pošteno presenetimo na godovni dan!

Žiga-žaga.

Gustav Sirniša.

agar Lipe je velik siromak. Doma ima slabotno ženo in bolno hčerko Barico. Sam hodi od hiše do hiše in žaga ljudem drva. Skoro nič dela nima. Povsod najemajo mlade žagarje, ki imajo žage na električni pogon, ki kar grizejo polena ter jih žagajo kakor blisk.

Lipe je žalosten. Doma je sama bolezen in lakota. Slednji večer ga skrbi, ko se vrača v svoje skromno stanovanje koncem mesta.

Njegova hči ga pa vedno tolaži. Čeprav je sirota sama bolna, vendar ne obupa. Nekega dne se čuti nekoliko krepkejšo. Ko odide

oče na delo, a mati zadremlje, se splazi deklica s postelje. Obleče se in pogumno hiti na cesto.

»Staršem moram pomagati!« šepče deklica, a sama ne ve, kako naj jim pomaga. Počasi tava po cesti. Do gosposke hiše pride. Na pragu ji postane slabo in že se zgrudi.

»Lačna je!« ugotovi gospodinja bogate hiše in postreže deklici s toplo juho.

Barica se zahvali in spet odide po cesti.

Prične se mračiti. Deklica pride na polje, kjer sreča čarovnika Belčka. Čarovniki so ponavadi hudobni ljudje, Belček je pa dober. Radi njegove bele brade ga otroci tako imenujejo.

Barica jame tožiti Belčku, kako hudo se godi njenim staršem.

Starček jo pa preskuša. Obljuba ji sijajno življenje, veliko udobnosti in bogastva, če se odpove svojim staršem.

Barica se kar razjezi:

»Ne! Nikoli ne maram ničesar, če bi se morala odpovedati očetu in materi! Pomagati jima moram, ne pa zapustiti ju v stiski in bedi!«

Zdaj ji pove čarovnik, da jo je samo preskusil. Izroči ji lonček belega mazila in ji reče:

»Vrni se domov! Izroči to mazilo očetu! Kadar bo šel žagat drva, naj namaže žago po ostrini s tem mazilom in reče: »Žiga-žaga!«

Barica se je zahvalila in odšla domov. Povedala je staršem, kaj se ji je pripetilo, in izročila očetu lonček.

Ko je žagar naslednji dan odšel žagat drva, je namazal ostrino svoje žage in zavpil: »Žiga-žaga!«

Tedaj je žaga kakor živa poskočila iz njegove roke in pričela rezati urno kakor misel. Niti četrte ure ni minulo, pa so bila že drva sežagana.

Žagar je bil vesel. Odslej so povsod zahtevali samo njega, da jim je žagal drva. Zaslužil je mnogo denarja. Obogatel je. Ni mu bilo treba več žagati drv. Pa tudi mast je porabil. Ko je zadnjikrat žagal doma svoja drva, je namazal ostrino žage s poslednjo mastjo.

Tedaj se mu je prikazal čarovnik Belček in se nasmehnil:

»Pomagal sem ti, ker imaš tako pridno hčerko! Le rad imej svojega otroka!« je dejal starček in izginil.

Odslej so živeli Žagarjevi srečno in zadovoljno. Tudi lakota in bolezen sta zbežali iz njihovega doma!

